

Όνομα & Επώνυμο: Χατιτζέ Αμπαζαΐ

Σχολείο που πηγαίνω: Δημοτικό Βασιλικού Ζακύνθου

Τάξη που πηγαίνω: Β΄ Δημοτικού

Όνομα & Επώνυμο του Δασκάλου μου: Κόλλιας Γεώργιος

Σχολική Χρονιά: 2016 – 2017

Σύνολο λέξεων Περιβαλλοντικής Ιστορίας: 571

«Ο Καπάκης και οι φίλοι του»

Μια φορά κι ένα καιρό σε μια οικογένεια ζούσε ένα μπουκάλι λεμονάδα. Όμως, μια μέρα το υγρό που είχε μέσα του τελείωσε. Τότε, πήραν το μπουκάλι κι ύστερα πέταξαν το καπάκι του στην ανακύκλωση. Εκεί, είχε πάρα πολλά σκουπίδια. Ο αρχηγός του κάδου κοίταξε αν είχαν έρθει καινούρια σκουπίδια, τα υποδέχτηκε όλα αλλά μόλις είδε τον Καπάκη έκσασε στα γέλια και είπε: «Χα, χα, χα! Ποτέ μου δεν έχω δει καπάκι χωρίς το μπουκάλι του». Ο Καπάκης στενοχωρήθηκε με τα λόγια του, όμως όταν ο αρχηγός κατάλαβε ότι μίλησε λίγο αγενώς είπε: «συχνώμη Καπάκη» και ο Καπάκης είπε ξαφνιασμένος: «πώς ξέρεις το όνομά μου;». Ο αρχηγός συνέχισε: «μα είσαι καπάκι, φαίνεσαι αλλά πού είναι οι γονείς σου;». Ο Καπάκης στενοχωρημένος, δεν είπε τίποτα κι έφυγε γρήγορα.

Πέρασαν έξι εβδομάδες κι ο Καπάκης μαζί με τα υπόλοιπα σκουπίδια της ανακύκλωσης περνούσαν ωραία. Μάλιστα, ετοιμάζονταν και για πάρτι με χορό. Όσο, όμως, όμορφα κι αν περνούσε στο τέλος καταλάβαινε ότι τίποτα δεν τον έκανε να χαρεί τόσο πολύ όσο αν θα έβρισκε τον παντοτινό του φίλο, τον Μπουκάλη. Ο Καπάκης έκανε πρόβες γιατί ήθελε πάρα πολύ να χορέψει στο πάρτι. Τελικά, άρχισε ο χορός και ο Καπάκης έκανε εκεί νέους φίλους. Τα ονόματά τους ήταν: Τριαναταφυλλένια, Μπουκαλάκης, Κοκακόλας και η Λουλουδίτσα. Οι νέοι φίλοι χαιρετήθηκαν και χόρεψαν μαζί. Ο Καπάκης είπε: «Αχ! Πόσο ωραία τα περνώ!». Έπειτα, ήρθε ο αρχηγός και υποδέχτηκε με μεγάλη χαρά τους νέους καλεσμένους αλλά λίγο πριν τελειώσει με όλους τους χαιρετισμούς έριξε η νύχτα βροχή και όλοι φώναξαν με μια φωνή: «Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια!!!». Όπως ήταν φυσικό, ο χορός τελείωσε, όλοι έφυγαν κακόκεφοι γιατί η βροχή τους τα χάλασε όλα.

Πέρασαν τέσσερις εβδομάδες κι ο Καπάκης αναρωτιόταν πού να ήταν οι γονείς του. Όσο όμως κι αν αναρωτιόταν τίποτα και κανείς δεν του έδινε λύση. Την επόμενη εβδομάδα, την πρώτη μέρα τον κάλεσαν οι φίλοι του να πάνε να δούνε από ψηλά τον Ουρανό. Εκεί είδαν ένα μήνυμα θανάτου. Αμέσως πήγαν να δουν πού είναι ο αρχηγός τους και τον βρήκαν σαν πουλάκι ψοφισμένο. Ο Καπάκης είπε: «Κοιτάξτε ρωγμή! Δε μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό;». Η

Λουλουδίτσα απάντησε: «Φοβάμαι πως όχι! Συγγνώμη Καπάκη αλλά νομίζω ότι είμαστε καταδικασμένοι. Δε θα βρούμε ποτέ νέο αρχηγό!». Συνέχισε ο Κοκακόλας: «Αλήθεια καταδικασμένοι για πάντα είμαστε πια...».

Όλοι οι κάτοικοι της χώρας της Ανακύκλωσης ζούσαν καταδικασμένοι χωρίς να έχουν κοντά τους τον μεγαλοπρεπή, σοφό, πλούσιο, έξυπνο, γενναίο και θαρραλέο αρχηγό τους. Ο Καπάκης ένιωθε τόσο απογοητευμένος αλλά πίστευε ότι θα έρθει μια μέρα δόξας και χαράς.

Πέρασε πολύ λίγος καιρός, κι ο Καπάκης και οι φίλοι του βρέθηκαν σε ένα μεγάλο σπίτι με πολλά άλλα σκουπίδια. Εκεί υπήρχαν και άνθρωποι. Ξαφνικά ένα μεγάλο φορτηγό ήρθε κι έριξε μέσα στο χώρο των καπακιών ένα σωρό άλλα σκουπίδια. Ο Καπάκης βλέπει ανάμεσά τους τον Μπουκάλη, την πρώτη και παντοτινή του οικογένεια. Τότε είπε: «Γιούχου! Το υλικό μου! Ναι!!!». Ένας άνθρωπος που τον είδε να προσπαθεί να πλησιάσει τον Μπουκάλη πήρε τον Καπάκη στα χέρια του και το έβαλε στον Μπουκάλη εκεί όπου αρχικά ανήκε.

Πέρασαν κάποιοι μήνες και ο Καπάκης κι ο Μπουκάλης απέκτησαν νέο υγρό στο εσωτερικό τους. Λίγο πριν η οικογένεια φτάσει στο Σούπερ Μάρκετ ο Καπάκης αποχαιρέτησε τους φίλους του με τους οποίους πέρναγε τόσο όμορφα στον κάδο ανακύκλωσης κι ας ξέχναγαν καμιά φορά οι άνθρωποι ανοιχτό το καπάκι και βρέχονταν! Φεύγοντας ο Καπάκης είπε: «Αντίο σας! Ελπίζω να ξαναβρεθούμε!».